

at jeg tør have nogen bestemt Mening om dens Hensigtsmæssighed eller Ikkehensigtsmæssighed, vil jeg dog fremsføre enkelte af de Momenter, som i dette Udvalg fra særlig sagkundig Side bleve fremførte for at vise, at den havde nogle af de Egenheder, vi maatte ønske, naar man ikke agtede at gaa videre ad den gamle Bane og lægge Byrden udelukkende paa en forøget Indkomstskat. Dette sidste har man med Rette været betænkelig ved, fordi en for stor Ensidighed med Hensyn til Skatten aldrig er ønskelig. Det, man da med Hensyn til Huslejeskatten mente var en Fordel, var derfor ikke mindst dens Fler-sidighed. Den har noget af Formue- og Lejligheds-skatten, den har noget af Nærings-skatten, den har noget af Grundskatten i sig, den har noget af — ja den er i sin hele Grund en Forbrugsstat. For saa vidt den har noget af Grundskatten i sig, har den det deshos i en meget helbig Form, ganske vist heldigere end den nuværende Grundskat, fordi den ikke har den Ube-vægelighed, som er det mest uheldige ved de nuværende Areal- og Grundskatter, — det der just gjorde, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier) i Fjor indbragte det Forslag om at faa dem helt forandrede. Jeg tror heller ikke, den vil have det uberettigede i sig, som vilde ligge i, at man pludselig nu lagde en ny Prioritet paa Grundejerne. Det er nemlig min Overbevisning, at ligesom Areal-skatten i sidste Instans vistnok høeres af dem, der bo i Lejlighederne, vil det ogsaa blive Lejerne, der ville komme til at bære denne Husleje-skat, og naturligvis gælder det i endnu højere Grad om denne Skat, fordi den direkte hviler paa dem; og da disse ikke kunne kaste den fra sig ved at flytte andet Steds hen, og det kunne de ikke, da den jo lægges over hele Byen under et, vilde den kun kunne blive ubillig over for Grundejerne, hvis man kunde sige: ja, saa flytte vi over i en anden Kommune. Men den Fare løbe de lige saa vel, hvis Lejerne faa den samme Byrde i Form af Indkomstskat. Jeg tror altsaa, at den som Grundskat ikke vil rumme nogen egentlig Ubillighed over for Grundejerne, men den vil, for saa vidt den altsaa vedbliver at virke som Grundskat, have den Fordel, at i den vægende Værdi vil Kom-munen, det offentlige faa Del, og det er netop den heldigste Form for en Grundskat. Det vil netop være den bedste Vej til at skaffe Kommunen en Skat paa den voksende Værdi af Grundjendommene, som man fra mange Sider har fremsført Dristet om. Jeg tror, at skal man søge den ved at taksere Jendommene om igen hvert 10de eller 20de

Åar og derefter tage Grundrenten, som man lod Kommunen, det offentlige nyde godt af, vilde man være inde paa Vanfælgigheder, Ubilligheder og Vilkaarligheder, som vilde gøre det absolut umuligt at naa noget retfærdigt. Men lige saa sikkert er det, at havde man en Huslejeskat, vilde Jendomme-nes voksende Værdi komme til at deles med det offentlige af den, der faar Værdien. Er der noget, der er sikkert, saa er det det, at man derved vil faa fat i den Værdi en Mand faar, naar han ejer en Have eller et ubebygget Areal, og dette pludselig faar en lang og stor Værdi ved, at han kan sælge det til Byggegrund, af den simple Grund, at det, der bestemmer, hvad der gives for en Byggegrund, er hvad Lejeindtægt Lejlighederne kunne give. Det vil altsaa være en naturlig Vej til, at det offentlige faar Del i disse voksende Værdier. Dernæst er det blevet anført, at denne Skat som Forbrugs-skat havde sin Fordel i, at den vilde komme til at hvile nogenlunde jævnt i Forhold til Folks Gyde til at bære den. Det er imid- lertid i denne Henseende fremhævet mod Skatten, at den hviler paa et Nødvendighedsforbrug, et nyttigt Forbrug, at den vilde føre til, at man i Stedet for at tage en tre Værelsers Lejlighed vilde gaa ned til en to Værelsers. Jeg tror, det kan fuldstændig afhjælpes og vil faktisk være afhjulpet ved de Bestemmelser, som findes i det foreliggende Lovforslag. Der er jo Bestemmelse om, at for hver forlørget, en Husfaber har, bliver der afdraget 50 Kr., og det vil føre til, at albrig nogen vil gaa til en to Værelsers Lejlighed i Stedet for en 3 Værelsers, fordi alle de, der bo i de Lejligheder, ville blive undtagne for Skat. Har en Mand i Kjøbenhavn blot 2 eller 3 Børn, vil han komme op til at bo i en 3 Værelsers Lejlighed, har han 4 Børn, i en 4—5 Værelsers Lejlighed, uden at rammes af Skatten. Ved denne Bestemmelse er det forhindret, at der bliver lagt Skat paa det absolute Nødvendighedsforbrug. Nej, det man vil faa Skat af, det kommer først, naar man begynder at gaa ud over det højt nødvendige. Det er, naar Folk, som have 4—5 Børn, sætte sig i en Husleje af 1000 Kr.; saa ville de komme til at betale noget, men selv da ikke meget, thi selv da vil Halvdelen af Skatten falde bort. Jeg tror altsaa, at netop ved denne Bestemmelse er en af de væsentligste Indvendinger mod den ny Skat som Forbrugsstat hevet. Saa staar den nærmest tilbage som en Formue- og Lejligheds-skat, om hvilken der kun kan siges det imod den, som det ærede Medlem for Nalborg (Bramsen) sagde, at den ikke fuldt ud vil ramme